

за бойову. За офіційною статистикою лише у США за п'ять років (1985–1989) сталося 1128 випадків конфронтації між поліцейськими та особами, що мали при собі копії вогнепальної зброї. Наявність копій вогнепальної зброї у цивільного населення, особливо у вечірній та нічний час, представляє для нього смертельну небезпеку. Не випадково у 2015 році тільки поліцейські США застрелили 28 громадян, що мали при собі імітаційну зброю.

Така кримінальна статистика характерна для більшості країн Латинської та Південної Америки. Так, за даними МВС Мексики кожен третій із насильницьких злочинів у країні скоюють із застосуванням іграшкової зброї.

Особливе місце у криміналістичному зброєведенні займає пневматична зброя. У Канаді, як і у інших країнах світу, пневматична зброя вважається вогнепальною зброєю відповідно із Законом про вогнепальну зброю (*Loi sur les armes à feu*) та Кримінальним кодексом (*Code criminel*). Так, стаття 85 Кримінального кодексу Канади передбачає однакову міру покарання, незалежно від того яка зброя використовувалась при скоєні злочину – вогнепальна чи пневматична.

За даними МВС Великобританії інтенсивність застосування пневматичної зброї при скоєні злочинів щорічно зростає. Якщо у 1969 році було скоєно лише 591 злочин, то у 2002 році цей показник зростає майже у три рази та досягає свого максимуму – 13822 зареєстровані злочини. Після прийняття низки законів, які регулюють обіг зброї в країні, останнє десятиліття характеризується трьохкратним зниженням кількості злочинів, скоєних із застосуванням пневматичної зброї.

Психічна патологія, як одна із причин девіантної поведінки психічно хворих, привертала увагу дослідників починаючи з XVIII століття. Тому, ще у 1992 р. Генеральна асамблея ООН прийняла резолюцію про «Захист осіб з психічними захворюваннями та поліпшення психіатричної допомоги», якою поглибила процеси поступового зниження стигматизації психічно хворих у суспільстві. Фахівці констатують позитивну динаміку зростання злочинності у більшості країн світу. Особливо це стосується таких небезпечних злочинів, як гоміцид, розбій та інші (Ю. М. Антонян та ін., 2000; М. Kastrup, 1996; G.Abel, 2002). Експерти вважають, що значну кількість злочинів скоюють особи, які мають психічні розлади. На їх думку, існує певний зв'язок між психічними розладами та девіантною поведінкою (E.Walsh et al., 2002; S.Fazel & M.Danesh, 2002; N.B. Johansen, 2013).

На думку фахівців (M. Reuland and G. Margolis, 2003; H. Lamb et al., 2004; A. Waldman, 2004), неадекватна поведінка осіб, що страждають психічними захворюваннями, представляє серйозну проблему для персоналу правоохоронних органів. Так, за даними Австралійського інституту кримінології 42 % жертв фатальних поліцейських розстрілів мали психічні захворювання.

Враховуючи, що служба у поліції відноситься до соціономічного виду професійної діяльності та здійснюється у площині «людина-закон-людина» необхідно вивчати та використовувати зарубіжний досвід поліції стосовно локалізації та нейтралізації екстремальних ситуацій без застосування вогнепальної зброї.

Одержано 26.03.2019

УДК [343.35:3.08]”652”

ЄВГЕНІЯ СЕРГІЙВНА ЛОГВИНЕНКО,

кандидат юридичних наук, викладач кафедри конституційного і міжнародного права факультету № 4 Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-7687-843X>;

ІГОР АЛЬБЕРТОВИЧ ЛОГВИНЕНКО,

кандидат історичних наук, доцент,

завідувач кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0003-1505-4418>

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЙНИМ ЗЛОЧИНАМ У ПРАВІ ДЕРЖАВ СТАРОДАВНЬОГО СВІТУ

Історія боротьби з корупцією сягає своїм корінням у сиву давнину. Ще у державах Стародавнього світу було відоме це негативне явище. За корупційні злочини застосовувалися різні покарання. Про це нам повідомляють пам'ятки права тієї доби. Так, в Законах Ману, з метою запобігання корупційним проявам у судах, вказувалося, що «вищий штраф» до державної казни

мав сплатити той суддя, який вирішив переглянути вже затверджене царем рішення (IX, ст. 234) [1, с. 379]. Варто відзначити, що розмір «вищого штрафу» визначався Законами Ману у 1000 пан. Це була значна сума, яку не так вже і легко було сплачувати навіть судді. Проте не лише штрафні санкції загрожували судді за хабарництво. Законодавством Стародавньої Індії за вимогу хабаря передбачалося також вигнання та конфіскація майна. У Законах Ману правителю приписувалося: «Нехай цар, забере майно тих [службовців], які через злий намір вимагають гроші (artha) у тих, хто звернувся зі своєю тяжбою, відправить [ix] у вигнання» (ЗМ, VII, ст. 124) [1, с. 247].

Із корупцією у судах боролися також в Стародавньому Єгипті. І. М. Лур'є, вивчаючи судову систему давньоєгипетської держави, звернув увагу на таку суттєву її ваду, як хабарництво, з яким доволі безуспішно боролися правителі країни. «Указом Харемхеба» судді звільнялися від сплати податків і водночас члени кенбетів попереджалися: «Не об'єднуйтеся з іншими людьми, не беріть від другого, оскільки це не має успіху». За взяття хабаря загрожувало тяжке покарання, включаючи страту. Слід зауважити, що таке суворе покарання загрожувало, якщо хабар брався з обох сторін учасників процесу. У разі взяття хабаря з тієї сторони, яка виграла, то це, вочевидь, було нормальним явищем [2, с. 54–55].

Протидіяли зловживанням посадовців і в країнах Античного світу. Відомо, що штрафними санкціями в Стародавній Греції карали посадових осіб за хабар. Так, декрет, який було прийнято в Хіосі (перша пол. VI ст. до н. е.), упорядковував роботу органів влади поліса та встановлював штрафи магістрам, демархам, басилеям за хабар [3, с. 166]. Пізніше законодавством Солона кожен магістрат зобов'язувався наприкінці календарного року звітувати про свою діяльність. У разі визнання роботи незадовільною та звинувачення посадовця в корупції, то його очікував публічний осуд і великий штраф – 10 талантів. Якщо магістрат неспроможний сплатити або не хотів цього робити, він виганявся з поліса на п'ять чи сім років [4, с. 39].

Велику увагу в Стародавній Греції приділяли судам. Суд складався з відділень, які мали свою спеціалізацію. Головою кожного відділення призначалася державна посадова особа. В Афінах, наприклад, це були архонти. Вони мали широкі повноваження: приймали скарги, проводили попереднє слідство, збирали необхідні документи у справі тощо. Задля запобігання корупційним проявам перед судовим засіданням проводилося жеребкування, яким визначався склад присяжних із обраних Народними зборами громадян. Судді складали клятву, що будуть приймати рішення керуючись законом, а в разі відсутності відповідного закону – вищою справедливістю. Звертають на себе увагу такі слова у клятві афінських суддів: «...Я не стану повертати на батьківщину вигнанців або тих, хто засуджений на покарання смертю. Я не буду виганяти громадян, що живуть тут, у порушення існуючих законів і постанов народу і Ради афінян, і не буду робити цього сам, і не допущу, щоб так чинили інші. Я не буду затверджувати на посаді тих, хто не звітувався за свою попередню посаду. Я не допущу того, щоб та сама людина займала двічі ту саму посаду, або щоб одна людина займала протягом одного року дві посади. Я не братиму хабарів, використовуючи посаду судді, сам чи хтось інший або інша людина від мого імені за змовою зі мною, вдаючись до яких-небудь викрутів або хитрощів. Вік мій – не менше 30 років. Я буду однаково безсторонньо вислуховувати виступи як обвинувача, так і обвинуваченого, і голос свій буду віддавати по суті розглядуваної справи» [5, с. 6–7].

У давньоримській державі за вимагання хабаря магістратам або іншим посадовим особам призначались покарання: штраф або обмеження в правах. У 59 р. до н. е. Юлій Цезар видав закон, згідно з яким посадовцю-хабарнику загрожувало як виключення з членів Сенату, так і вигнання за межі Римської держави [6, с. 66].

Варто відзначити антикорупційні заходи давньоримської влади. За організацію розкішних трапез виборцям, підкуп впливових осіб, а також спроби тиску на суддю з метою прийняття вигідного рішення у справі, що розглядалася, – призначалося вигнання та обмеження або повне позбавлення громадянських прав. У зв'язку зі збільшенням звинувачень у корупції диктатор Корнелій Сулла (138–78 рр. до н. е.) законодавчо ввів нове покарання – установа десятирічної заборони на обрання в магістрати [6, с. 68; 7, с. 184].

Пізніше у новелах Юстиніана I (483–565 рр.) містилися настанови посадовцям, серед яких суворо заборонялося брати хабар, особливо в суді. Усі особи, які брали участь у процесі складали присягу і зобов'язувалися повідомляти будь-яку інформацію про випадки отримання суддями неправомірної вигоди чи прийняття неправосудного рішення. У разі доведення звинувачення в хабарництві у цивільній справі суддя позбавлявся посади та мав виплатити штраф, розмір якого утричі перевищував розмір отриманої неправомірної вигоди. Якщо факт хабарництва було доведено при провадженні кримінального процесу, то конфіскували усе майно судді й присуджували вигнання [8, с. 47].

Давньоримське законодавство передбачало випадки, коли за хабар карали не лише суддю, але і того, хто його дав. Цікавим є той факт, що за звинувачення судді у хабарництві та не доведення його вини, у разі розгляду кримінальної справи особа позбавлялася майна. Якщо це був цивільний процес – мала сплатити штраф. Такі санкції за неправдиві звинувачення змушували більш відповідально ставитися до суду, а у випадку інкримінації посадовцю неправомірної вигоди – ретельно підбирати та доводити факти злочинного діяння [8, с. 48].

Отже, корупція була притаманна державам Стародавнього світу. Вивчення пам'яток права тієї доби дозволяє дійти висновку, що саме тоді закладалися підвалини антикорупційного законодавства. Це було викликано поширенням корупційних проявів, насамперед, у судах, що вважалося неприпустимим, оскільки розцінювалося як реальна загроза устоям самої держави. Саме через таке розуміння наслідків корупції покарання за ці злочини були такими суворими.

Список бібліографічних посилань

1. Законы Ману / пер. С. Д. Эльмановича, провер. и исправ. Г. И. Ильиным. М. : Эксмо-Пресс, 2002. 496 с.
2. Лурье И. М. Очерки древнеегипетского права XVI-X вв. до н. э. (памятники и исследования). Л. : Изд-во Гос. эрмитажа, 1960. 357 с.
3. Античная Греция: проблемы развития полиса. Т. 1: Становление и развитие полиса / Г. А. Кошеленко, Г. Ф. Полякова, В. П. Яйленко и др. ; отв. ред. Е. С. Голубцова. М. : Наука, 1983. 423 с.
4. Круглов Е. А. Очерки истории государства и права античной Греции : учеб. пособие. Уфа : Вост. ун-т, 2000. 80 с.
5. Скржинська М. В. Судочинство в античних державах Північного Причорномор'я. *Український історичний журнал*. 2009. № 5. С. 4–11.
6. Першина Ю. В. Наказания за должностные и воинские преступления в римском уголовном праве. *Концепт*. 2016. № 3. С. 66–70. URL: <http://e-koncept.ru/2016/16052.htm> (дата звернення: 22.03.2019).
7. Логвиненко Є. С., Логвиненко І. А. Покарання в праві держав Стародавнього світу. Харків : ФОП Панов А. М., 2019. 252 с.
8. Гавриленко О. А. Протидія корупційним злочинам (criminis repetundarum) у праві Стародавнього Риму та Візантії // *Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові проблеми : тези доп. круглого столу (м. Харків, 27 жовт. 2017 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2017. С. 118–120.*

Одержано 26.03.2019

УДК [351.74:364](477)

ВІКТОРІЯ СЕРГІЇВНА МАКАРЕНКО,

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри адміністративної діяльності поліції факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0003-3310-0684>

ЩОДО ОКРЕМИХ ПИТАНЬ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

Внаслідок стрімкого та невпинного процесу реформування сфери діяльності Національної поліції України, котре бере свій початок у 2015 році, час від часу виникають складнощі у застосуванні або трактуванні окремих законодавчих положень. Такі випадки ставлять перед законодавцем та науковою спільнотою деякі проблемні питання. Одним із таких питань є внесення змін до деяких статей Закону України «Про Національну поліцію», стосовно поліцейських, що проходять службу в закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання.

Наприклад, наразі положення ч. 6 ст. 59 Закону звучить наступним чином: «Поліцейські, у тому числі слухачі та курсанти вищих навчальних закладів із специфічними умовами, які здійснюють підготовку поліцейських, та які перебувають на військовому обліку військовозобов'язаних, на час служби в поліції знімаються з такого обліку і перебувають у кадрах поліції».

Виникають певні неточності у формулюванні даної статті в частині: «Поліцейські, у тому числі слухачі та курсанти вищих навчальних закладів із специфічними умовами», оскільки в такій редакції залишаються поза увагою деякі категорії поліцейських, зарахованих до закладу вищої